

UTTARAKURU

อุตรกุรุ

พระราชนิพนธ์

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

มหามกุฏราชวิทยาลัยพิมพ์โดยเสด็จพระกุศล

สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ

เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสมภพมณี

ในการทรงบำเพ็ญพระกุศลวันสวรรคต

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ครบ ๔๐ ปี

ณ วัดบวรนิเวศวิหาร

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๘

ห้องขจร

อ

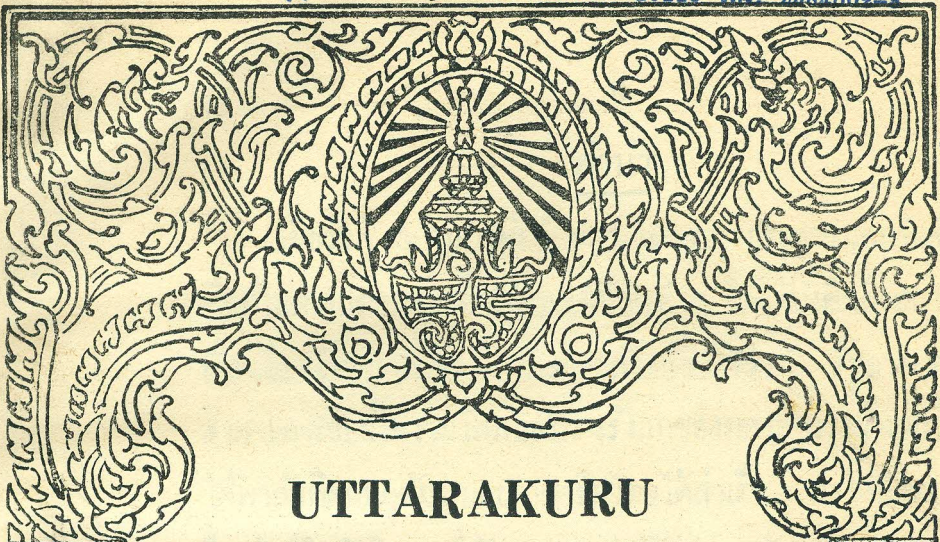
895.914

ม12อ

2508

๔๙๕.๙๑
๑๑๒๐
๑๕๐๘

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท ๒๘ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๒๕๘๔๐๐๙-๙

UTTARAKURU

อุตตรกรุ
๑ ๑

พระราชนิพนธ์

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๑๑ ค.ย. ๒๕๒๙

มหามกุฏราชวิทยาลัยพิมพ์โดยเสด็จพระกุศล
สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ

เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัฒนาวดี

ในการทรงบำเพ็ญพระกุศลวันสวรรคต

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ครบ ๔๐ ปี

ณ วัดบวรนิเวศวิหาร

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๘

คำนำ

เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๕ ประชาชนคนจีนซึ่งได้ไป
เรียนในต่างประเทศ ตื่นเต้นความรู้ใหม่ ๆ ไม่ได้ยังคิดถึงสถานการณ์
บ้านเมืองโดยรอบคอบ ประกอบด้วยน้อยใจว่า รัฐบาลของตนไม่
สามารถจะยับยั้งความโกลาและการรังแกของมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกได้
ได้พากันคิดกบฏล้มระบอบราชาธิปไตยได้สำเร็จ ทำให้ประชาราษฎร
ตื่นเต้นดีใจกันโดยหาได้คาดล่วงหน้าได้ไม่ว่า บ้านเมืองจะตกเป็นเหยื่อ
ของคนจำพวกที่ปราศจากธรรมะยิ่งไปกว่ามหาอำนาจที่มารังแกชาติของ
ตนนั้น ความตื่นเต้นนั้นแม้ไปทั่วหมู่ชนจีนแม้ที่อยู่ในต่างประเทศเช่น
เมืองเรา

ในท่ามกลางความอลเวงทางใจดังกล่าวมานี้ พระบาทสมเด็จพระ
มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ตระหนักในพระราชหฤทัยว่า ความก้าวหน้า
ทั้งปวงย่อมมีทั้งดีทั้งเลว รัฐบาลผู้ฉลาดพึงเลือกใช้แต่ความก้าวหน้า
ที่จะดีแก่บ้านเมืองและประชาชน จึงได้ทรงพระราชนิพนธ์บทความขึ้น
หลายเรื่องเช่นเรื่องอุดตกรุ่น พระราชดำรินี้แสดงว่าทรงมีความกล้า
หาญ เพราะยังไม่เคยปรากฏมาในที่อื่นใดว่าพระมหากษัตริย์ทรงเขียน
บทความทางการเมืองให้เปิดเผยแก่มหาชน ด้วยเกรงกันว่าจะเสื่อมลา
ตราแห่งอำนาจของนักการเมืองแต่ละฝ่าย ความจริงพระราชนิพนธ์
ที่ทรงขึ้นนี้ก็มิได้ไปทำลายความเที่ยงตรงแห่งตราฐการเมืองของไทย
และความจริงไทยเรากียังไม่มีระบอบการเมืองใด ๆ ที่จะถูกทำลายได้ใน
ครั้งนั้น

บทความที่ทรงขึ้นครั้งนั้น ประกอบด้วยโวหารอันฉียบขาดและ
 ชื่นหู จริ่งอยู่ทรงติเตียนลัทธิฝ่ายซ้ายอย่างรวม ๆ เพราะเวลานั้นลัทธิ-
 สังคมนิยมยังมิได้แยกออกเด็ดขาดจากลัทธิที่ระเหาะความคิดคอมมูนิสต์
 ขึ้น มาบัดนี้เห็นได้ชัดว่า ข้อความที่ทรงตำหนิไว้ในเรื่องนี้ บังถึงลัทธิ-
 คอมมูนิสต์โดยตรง เป็นการสมควรที่จะพิมพ์ขึ้นไว้ให้ปรากฏพระปณิธาน
 อันเห็นการไกล

พระราชนิพนธ์เรื่องอุดตกรุ่น พระราชทานพระยาสิงหพัสการ
 (แฟรงค คุณดิลก) ๆ ได้นำไปพิมพ์ในวารสารสยามออบเชอเวอร์
 ภาษาอังกฤษ พระยาบุรุษรัษฎ์ (ชวน สิงหนั่น) กับข้าพเจ้าช่วยกัน
 แปลเป็นไทยไว้ แต่หาต้นฉบับหรือแม่สำเนาไม่ได้ในบัดนี้ ข้าพเจ้าจึง
 ได้แปลขึ้นใหม่สำหรับเป็นวชิราวุธานุสรณ์ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน
 ปี ๒๕๐๘ นี้ ได้ตัดผลความบางตอนที่หมดสมัยจะกล่าวถึงเช่นเรื่อง
 บุคคลต่าง ๆ ออกเสียบ้าง

ศรี ส. ๒
 สม หส. ๒ พ. ๒๕๐๘

๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๘

UTTARAKURU

AN ASIATIC WONDERLAND.

It may come as a surprise to European readers—and possibly to many Siamese as well—to learn that long before Sir Thomas More wrote of Utopia, a great deal had already been written in Asia about a certain wonderland called Uttarakuru, a land apparently every whit as Utopian as More's. I have come across a description of it in an old Siamese book called "Trai Bhumi Phra Ruang," a quasi-religious treatise on the "Three Regions." This book was printed recently under the auspices of the National Library, under the direction of H. R. H. Prince Damrong, who in a preface expresses his opinion that the work was most probably compiled in the reign of King Lideya of Sukhodaya, who reigned from the year 679 to 709 of the Chula Era, which corresponds to B. E. 1860 to 1890 (Anno Christi 1317 to 1347). But the book was certainly not an original composition, and the compiler of the treatise was certainly not the "inventor" of Uttarakuru. It was more probably a translation or adaptation from some older book of Aryan Cosmology. Thus the idea was probably advanced by some ancient Brahman, who lived not less than 600 years ago, probably very much more.

I think I may compliment myself on my courage in taking such an ancient book as the theme to write an

article upon. It appears to be the fashion in these ultra-modern days for a certain class of superior persons, who aim at being "highly civilised" and "up-to-date," to sneer at everything "old"—old men, old customs, old institutions, and old ideas; all are dubbed useless for no other reason than that they are old and not up-to-date. The superior persons would like to sweep all "old" things into the limbo of forgotten things, so that the "young" and the "new" might have the chance to mould the world more to their liking. It is a sort of disease, which might be named "Unrest Fever," or a mania, which might be called "New Mania," a disease which has, as a matter of fact, nothing new in it but its name. Everyone of us contracts it at one time or another in life, only some get a very slight attack which soon passes away, (generally after one has reached the mature age of twenty-five or so), while others get it in an acute form, which lands them in awkward places now and then; there are still others, who wilfully remain uncured and trade upon their condition, very much in the same manner as beggars do upon their afflictions or infirmities. "Unrest Fever" is also a fairly contagious disease, and spreads quickest amongst people who are partially educated, more than partially drunk, even more than partially hard up, and wholly without any morals. It is usually spread by means of inoculation by people who call themselves "social reformers," hailed by their fatuous followers as "Lovers of the Human Race," "Saviours of the Country," or some other equally high-sounding titles, euphemistically called "demagogues" by certain news-

papers, but in reality arrant humbugs. These gentry trade upon the ignorance and gullibility of the people referred to above as the most prone to catch "Unrest Fever," or "New Mania," which is but another form of the same malignant plague. The humbugs cover their own crass ignorance by a wealth of verbiage, which has very little meaning even to themselves, and certainly none at all to their foolish listeners; but they are cunning enough to know that their audience is not likely to contradict them, for fear of being dubbed "old fashioned" and "out-of-date." Any old thing is good enough to "enthuse" over so long as one calls it "new." Nothing is of any value to the superior persons aforesaid unless it could be presented as something "new." The Chinese Revolt against the Manchus succeeded not from any inherent merit of the rebel cause, nor did it succeed because the Chinese People really understood anything about it, or that the change was absolutely necessary for the welfare of the Nation, but rather because it was a manifestation of "Unrest Fever" and "New Mania" combined, which made the "Revolution Plague" so virulent, that the Manchu "doctors," with their antiquated appliances were incapable of coping with it. This is but one instance of the outbreak of "Newmaniacal Plague," but it serves as an illustration of what also took place in Turkey, Persia, India, and elsewhere. The last few years have been very fruitful for professional "patriots" and "saviours of nations," but the fruits so ill-gotten are in some cases turning very bitter in the mouths of the harvesters just now.

As victims of the "Unrest Fever" or "New Mania" are beginning to feel somewhat sorry for themselves and let us hope—in a more chastened frame of mind for the time being, now is the time when an avowed conservative like myself might be allowed to amuse them a little; and also perhaps to amuse you others, who have successfully negotiated that period in your lives when you too were stricken with "New Mania," which as I have said, more or less everybody gets, somewhat like the measles. Who has not, indeed, thought how nice it would be if we could but rearrange the whole universe to suit ourselves. I remember how I used to read and re-read the verse in Omar Khayyam, which says:

"Ah, Love! could you and I with Fate conspire

"To grasp this sorry Scheme of Things entire;

"Would not we shatter it to bits and then

"Re-mould it nearer to the Hearts' Desire?"

How I used to love the old Persian poet for putting my innermost thoughts so nicely and clearly! It was only, lately that I came to realise what a cynic the old fellow must have been after all, and that he was in truth merely poking fun at people stricken with "Unrest Fever" or "New Mania" like myself in those early days, when nothing "old" had any value in my eyes. Now that I am getting older everyday myself, I am beginning to feel that "old" things may be useful after all; in fact, I am fairly certain they have risen enormously in value in my eyes; I also realise now, that Omar Khayyam, the poet, who expressed the "new" desire so well for me, was born a few hundred years before

you or I, and that therefore what we thought was a brand new idea was already present in Omar's time, and that it probably was not really new even at that period. It makes one feel very small to realise that one's pet "New Ideal" was hundreds of years old.

It was already a big blow to realise how ancient Omar Khayyam was, but to me it was still a bigger blow to come across Socialism in a book, whose very title proclaims "doddering old age" so to speak. Who would have looked for Socialism, the most up-to-date ideal of to-day, in a religious treatise compiled in the reign of a king long dead and scarcely known to the Modern Siamese? Yet there it is, as plain as possible. Let me make a few extracts for your edification.

As a work on geography, the Trai Phumi is rather vague and somewhat flat; but as a work on Socialism, it is distinctly imaginative and idealistic, especially in that part which deals with the Wonderland called Uttarakuru. Let me take things as they come:

First of all, let it be explained that the "Human World" (Manushyabhumi) is divided into four great "islands," or continents, namely: Jambudvip, "our own continent"; Purvavideh, "situated to the East of us"; Uttarakuru, "situated to the North of us"; and Amaragoyani, "situated to the South of us". The dwellers in each of the four continents have a different shape of face. The Jambuans "have faces like unto the axle end of the wheel;" the Purvavidehans "have faces like unto the full moon, and round like the face of the mirror"; the Uttarakuruans

“have square faces, as though one had of a purpose fashioned them square thus, the breadth and length (of the faces) being equal”; the Amaragoyanians “have faces like unto the waning moon”. What queer looking people they must have been, with the exception of the Jambuans. But the queerness of their features was more than counterbalanced by other advantages. Lower down we find that the length of life in Jambu was very unequal, which fact our author seizes in order to point a moral by saying; “It is thus, because sometimes men are all righteous, and sometimes men are all unrighteous,” meaning, of course, that the length of a nation’s days are greater or less in accordance with the righteousness of the individuals thereof; which, when one comes to think of it, is a theory that has a great deal of the sublime in it, and not a little truth. If each individual belonging to a nation could only be made to realise the truth of this, I really believe the nation as a whole would profit by it. These ancient authors were after all fairly sound philosophers; only their language puts off people who tend to be impatient with things they do not readily understand. By way of further emphasis, our author goes on to impress upon us, that the Purvavidehans live up to a 100 years, the Amaragoyanians up to 400 years, and the Uttarakuruans up to 1000 years. The reasons for such longevity among the inhabitants of the other three continents are given as follows: “It is because they always observe the Five Precepts without fail; they never slay a living creature unto death; they never steal the property of others, whether much or little, that the

possessor had not freely given thereof, and they never unlawfully seize anything; they (the men) never commit adultery with other men's wives, nor do the women ever commit adultery with other women's husbands or with any other (men), and they (the women) never lie with other than their own husbands; they never speak untruths; and they never take spirits (and other) intoxicants. And they ever respect and ever defer to their elders, their fathers and mothers; they ever love their brothers and sisters; they are tender, forbearing, full of sympathy and kindness towards one another; they never envy one another; nor do they ever speak evil or badly of one another; nor use strong language to one another, nor use any recriminations towards one another, and they are never quarrelsome; they never dispute about their lands or their dwellings and the compounds thereof, and they never use violence to each other on account of silver or gold or precious stones, nor about wives, grain, fields, cattle, rice-lands, nor about forest lands, brooks and streams and water-courses, nor about houses and gardens, roots and potatoes, nor about timbers, vehicles and carts; they never do harm unto boats, cows, buffaloes, elephants, horses, servants."

All the foregoing "blessings" enjoyed by the dwellers on the other three continents to the East, South and North of us appear to be attractive and comprehensive enough already, but the wily author reserves the best "blessing" of all to the very last sentence of the paragraph, in which he says: "Of all forms of wealth, no man knows which is his and which is of another, all

being common (property) everywhere, and no man ever cultivates lands, or ploughs fields or engages in trade." If this is not pure, idealistic Socialism, I do not know what is! No individual property, and no manner of work. No wonder people thought with longing of those three blessed continents!

But, of all the three blessed continents, Uttarakuru was without doubt the most blessed of all, being also the most Socialistic according to modern ideas, as you will see. Now let the ancient author speak for himself.

"The land in the direction of the sleeper's feet (i.e. the North) from the Mount Sumeru is called Uttarakurudvipa. It is eight thousand yojana in breadth, and has 500 lesser continents around it. The dwellers therein have square faces. There is a golden mountain which surrounds the land. Of men who dwell therein, there are a very large number, all of whom are better than men elsewhere, because of their righteousness and observance of the Precepts. And their land is flat and equal (all over), most fair looking, and is said to be without any high or low or uneven ground. But there are every sort and kind of trees, having fine branches, plenty of forked limbs as though made of a purpose. Such trees form dwelling-places, well constructed and fair to the eyes like palaces, where dwell and sleep the inhabitants of Uttarakuru; and the said trees are free from worms and insects, and are without any crooked parts, without protuberances, holes or hollows, all being straight and beautifully round, and they always bear flowers and fruits everyday without cessation."

For a start, this first paragraph is very alluring for in it we see already how exceptionally well-favoured the Uttarakuruans are (barring the squareness of their faces, which I for one would not care to own), they have fair wide lands, all flat as a billiard table, which precludes at least any necessity for elderly Kuruans from losing too much breath whilst out walking. But surely the latter part of the paragraph is by far the best, for therein two very grave problems are solved, viz. the Housing Problem, and the Provisions Problem; for both are most conveniently provided for by the wonderful trees. No jerrybuilders, no contractors, no house agents: their places are taken by those trees: You simply choose your tree, tell it what you want, and there you are! And when you are settled in your house, there is no need to worry about the grocer, or about going to the stores to buy provisions because your tree (alias the House) supplies you with fruits all the year round. Do I hear you ask about meat? My friend! I am horrified! No self-respecting Uttarakuruan would dream of eating meat, (unless some poor misguided animal should walk right into one's tree-house, and get entangled among the branches in which case I suppose one would be justified—Oh! well, never mind.) Do you ask about rice? Oh! yes, they had that, but it comes in a paragraph much lower down. Let us get on.

The next two paragraphs immediately following the one above contain the details of further advantages enjoyed by the dwellers in happiness. It would be tedious to translate our author in full, for like all writers of about

the same period as himself both in Europe and Asia, he is much given to repeating himself. Indeed, the gist of the second paragraph is simply that wherever you find a piece of water, you will also find it covered with all kinds of water-lilies and lotuses. The third paragraph, however, contains more points, and some of them such good ones that I cannot resist enumerating them here: (1) "The people are neither short nor tall, neither fat nor thin, but are exceedingly well-proportioned—" (2) "All of them retain their vigour unimpaired, from youth to old age, without any diminution whatsoever," (Mr. Sandow please note.)— (3) "The Uttarakuruans are without fear." (4) They never till lands nor plough fields. never barter nor trade, never do any portage nor any manner of work whatsoever, not for once in their lives." Ah, ha! How is that? Would this not just suit the labourers of most countries down to the ground? Is not the legitimate aim of all Labour (big L please) to do as little work as possible and yet be still able to say, with especial pride, that "thank goodness, I'm not one of the Idle Rich," or "the Bloated Plutocrats," the "Somethinged Robbers"? But this is by no means all. There are heaps and heaps of other equally important problems now being discussed on platforms, in public parks, and in the Press, which have been most ingeniously anticipated by our far sighted author.

Perhaps the simplest way would be to set it out here in the form of a Catechism, the question being mine, and the answer by the ancient idealist. I purposely call him "idealist" because I do not know whether he would care

to be called a "socialist," or even a "politician." In his days, you only admitted yourself a politician after you had attained the dignity of Maharshi, when you were entitled to express whatever opinion you pleased and in however rude a manner you pleased, safe in the knowledge that your curse was likely to carry little weight. But to be a Socialist, one had to be a much bigger nob than a mere Maharshi; in fact you had to be a Brahmarshi, a sort of double-barrelled Saint in Hinduism, who would then be entitled to turn people into monkeys and rats or any other foolish thing you fancied, and then, like the Pope of Rome, you were absolutely infallible. No one except a double-barrelled Hindu Saint, then, would have dreamt of admitting himself a Socialist, because the good old kings were not piffling jokers to snap your fingers at; they did do all kinds of unpleasant things to Socialists, and whether the things were done quickly or slowly, the results were always the same. The Sword of Justice and the Sword of Power was the same, and held by the same man. What a difference between then and now! The World had not become so frightfully civilised in the days of our author to permit a man's airing his socialistic opinions as such, which explains the reason why our author had to sandwich his Socialism between a lot of dull stuff in order to get it past the censor. And since he has thought fit to give a sort of moral and theological tone to the exposition of his ideas, he deserves a catechism; and here it is.

THE STAPLE ARTICLE OF FOOD—

Question.— What did the Uttarakuruans use as their staple food?

Answer.— “The people of Uttarakuru have plenty of milled rice and corn - flour.”

Q.— Does not that mean that they had to do some agriculture and later on milling?

A.— “They do no agriculture whatsoever. The plants spring up of their own accord, produce grains of their own accord, and the grains come ready milled from the ears. The grains are white and sweet-smelling, without husks or broken grains. No one need pound or sift them, since they are ready milled.”

(Comment— The farmers of a certain district, which shall be nameless, will, I fear, now be asking why the Government does not think it worth while to encourage agriculture in Siam by providing “local farmers” with Uttarakuruan grains. “A little outlay would surely in the long run result in untold benefits to the farmers, who are after all the back-bone of Siam, and—” Oh! you know the sort of letter that “Our Special Correspondent” sends now and then from the district of—no, no! wild horses will not drag the name from me! And let us suppose that the old Government does manage to get such wonderful grains and distribute the stuff to the farmers of—you know the district I mean, do you suppose that all would be well? What about the Chinese rice-millers? Shall we not find them all indignant with the Government for taking away

their livelihood? And shall we not find them flocking to the poor Minister of Local Government and proceeding to make his life a still greater burden to him? I wish we were in Uttarakuru, instead of in Jambu as we unfortunately are!)

COOKING AND FOOD—

Q.— What about cooking? Did they have cooks?

A.— “In Uttarakuru, there is a stone called Jotiprasád. (Perhaps it should be “Jotiprasáda,” meaning “light-giving”?) Those people bring their rice to cook in golden pots which shine like fire, which (pots) they lift up (and) place upon the stone call Jotiprasád. In a moment, flames spring up from the stone called Jotiprasád; when the rice is cooked the flames go out of their own accord. Those watching know that when the fire goes out, the rice is well-cooked, and they bring forth trays and bowls of bright gold, into which they ladle the rice.”

(Com.— What happy people! No cooks to worry the lives out of anxious housewives or the inexperienced bachelors. No bother about kitchens, stoves, or fires. You simply “press the button” and the good old stone did the rest. Inventors please note!)

Q.— What about other articles of food to eat with the rice?

A.— “As to foods that are required to accompany the rice, no man need go far to seek thereof, for whatever is wanted immediately springs up within reach (of the consumer).”

(Com.— Conjuring trick, I call this. I wish the author would condescend to explain “how it is done” ! If, however, it is done by some kind of labour-saving device for which the Commune was responsible, then the more reason why it should be explained, so that we could be “lost in admiration,” if the thing deserves it. I do not think the author has treated us very fairly about this. But the great thing to observe about it is, that it obviates the necessity of a cook, and also saves the trouble of marketing, both of which are inestimable boons.)

THINGS FOR EVERYDAY LIFE.

Q.— How did the people of Uttarakuru obtain other things besides food for use in everyday life, such as clothes and so on ? Did they have to buy them ?

A.— “In the Continent of Uttarakuru, there is a Kalpa Vriksha (lit. “Providing Tree”), 100 yojana in height, 100 yojana in girth, with a spread of 300 yojana, and whoever desires any form of wealth whatsoever may obtain such at the said tree. Should a man desire silver and gold and gems, and such wearing apparel as coats or jewellery, and pieces of cloth and silk, or food and drink, that (which is desired) at once appears on the boughs of the Kalpa Vriksha, and all men’s desires are thereby obtained.”

(Com.— Compare this with the Socialistic theory of communisation of property, and you have the Kalpa Vriksha. It is only our author’s way of evading that Sword of

Justice that I spoke of. What he was really driving at was simply communisation, or nationalisation, of all forms of property, and that all should have the right to be fed and clothed at the expense of the Commune. But to say so straight out would have brought him into unpleasant proximity to the Sword of Justice, so that he had to throw dust in the eyes of man in power by talking about the trees, which was manifestly an impossibility, though it is no less desirable for all that.)

It seems curious that such advanced ideas, advocated by modern-day social reformers, should be found in so ancient a book, but there is indeed something more astonishing to come. The question of marriage and the care of children is touched upon in a marvellously modern way, as you will see. Let the ancient writer tell it to you in his own way.

After saying that marriage is by mutual consent of the contracting parties, he says: "And they live together as man and wife for seven days only. After that they never have connection with one and other." I presume the meaning implied is that the marriage ties are only binding for the period of seven days, after which each may go his or her own way if it so pleases him or her. Compare this with George Bernard Shaw's suggestion about the freedom of marriage, which is really based on the same principle, viz., mutual consent and suitability. Shaw also advocates that marriage should be dissolved by mutual consent as soon as the contracting parties get tired of each other.

After the question of marriage, the question of children naturally follows. The author's idea about this is as follows:

"The mother, having borne a child, need not bathe it. She need not wash it or clean it, or attend to it nor need she feed it with rice, water or milk. She lays the child on its back near the highway, where people pass by. The grass there is as soft as cotton wool. And the mother need not remain by her babe; she returns forthwith to her own residence. Then those who pass by, be they men or women, when they see a babe thus on its back will each put a finger in its mouth, and by virtue inherent within the babe itself, milk will thereupon flow from the finger-tip and flow into the throat of the babe, or turn into rice (pap), banana, or sugar-cane to feed the babe every-day."

In this paragraph, as you see we find the idea that a mother should be relieved of the responsibilities of rearing her babe, which is one of the principles of advanced Socialism of the present day, only instead of throwing the responsibility upon the State, the ancient idealist throws it upon the passers-by, by which he probably meant the Community.

When the child passes from baby-hood, our author has another suggestion to offer, which is also astonishingly up-to-date; for he says:

"When many months have passed by, the babe being grown until it could walk by itself, if the infant is a girl, then she goes to join other girls (and) if it is a boy, then he goes to join other boys. The children grow

up by themselves (i.e. without being nurtured by the parents), the child not knowing its mother, nor the mother her child; the reason why they do not know each other is that all are equally beautiful."

The idea in this paragraph, as you see, is that parents should be relieved of the responsibility of rearing children, the work devolving, I presume, upon the Community or the State, although our author is a little vague about it. Not so very long ago, Kang Yu wei, the Chinese dreamer who at one time obtained a great influence over the Emperor Kwangsu, advocated something very similar to this. His idea was that parents should be relieved of the responsibility of bringing up their own children, as he considered that such responsibility caused the parents to become selfish and to act unfairly towards fellow-citizens by trying to obtain a greater share of wealth than what properly falls to them, in order to provide for the maintenance and comfort of their children. His suggestion, therefore, was that all children should belong to the State, which should bring up the children and make them fit to become future citizens. The children thus reared would not know their parents and would therefore feel no obligation to obtain more than their fair share of wealth in order to provide for the comfort or well-being of parents. Thus, each person, having no family ties, would be able to devote the whole of his or her attention to the benefit of the Community, and thereby help to create happiness for the whole Community. Kang Yu Wei obtained considerable notoriety for his views, put forward as they were at the moment when

people in China were in the throes of "Unrest Fever," accompanied by "New Mania" in its acutest form. Nobody thought of doubting that Kang Yu Wei was the daring exponent of a new idea, for nobody stopped to look up their past histories and to find therein that the theories advanced by the ingenious Kang Yu Wei had already been advanced by Chinamen dead and gone for several centuries past. It is open to doubt whether Kang Yu Wei himself was aware of the fact that he had simply dug up dead theories and was holding them up as new; I should not like to make any assertion on the point myself, for although the man may have been an idealist and a dreamer, I cannot help suspecting him of being something else—a poseur. His advanced theories and socialistic leanings often had the appearance of deliberate pose, with an eye to self-advertisement more than anything else. I have never met Kang Yu Wei, but I remember once meeting his daughter, whom I found to be very fairly educated and a good talker in a restrained sort of way; she was never loud nor assertive, but she did not lose an opportunity of impressing upon one the modernness of her ideas, the broadness of her views, the soundness of her education, and well, in a word, she was a bit of a poseuse too. I hope she will forgive me if these lines should ever meet her eyes,—which however is scarcely likely—but as she made herself a more or less public figure, she must expect to be criticised as such. I do not know whether it is quite fair to judge the father from the daughter, but seeing that they have often been mentioned together, I have taken the liberty of doing so

to a certain extent, although Kang Yu Wei's ideas and saying, as set forth in newspapers would have been enough to stamp him as the man that he really is.

The extracts I have already given from the "Tri Bhumi" are the best bits about Uttarakuru, the Asiatic Wonderland; the rest is either wearisome repetition, or else the justification by the author of the wonders that are to be found in that land. Like all ancient authors he had to present his ideas about social reforms under the cloak of religion, and explained that such blessings enjoyed by the people of Uttarakuru were the results of past and present merit, principally because the Uttarakuruans had kept and still kept within the limits of Five Moral Virtues. He also stated, at the end of the chapter on Uttarakuru, that "those who are born in the continent of Jambu are never reborn in any of the other three continents." This sentence was apparently put in to discourage people from seeking after the unattainable. But the seeds of discontent with their present lot once sown were not easy to eradicate. First set forth by an ancient Brahman as part of his precepts, the idea became adopted by later Buddhistic writers in their works on so-called Cosmology, known as the Tri Bhumi, and subsequently blossomed forth into Mettrayism, or The Era of Sri Arya Mettraya, to give it its full title. This Era was to come after the Era of Samana Gautama, which is the present era. In the era of Mettraya, the whole face of the Earth will become flat as the face of a drum, all men will be equal in rank and wealth, there will be a Kalpa Vriksha, and all the rest of it, somewhat like

what we have already read in connection with Uttarakuru, only a little more so, if possible.

So you see, as far as Social Reform is concerned, one may appropriately quote the old adage that "There's nothing new under the Sun." What present day social reformers put forward as new ideals have already been advanced as such several centuries ago. What, then, are Kang Yu Wei and others who have gained recent notoriety as social reformers but later editions of the Brahman socialist who set forth his dreams of an ideal state? As long as human nature remains as it is, so long shall we have new apostles of Social Reform, who prate of "New" theories, which are as old as the hills! Shall we get any nearer to such an idealistic state? Will such theories ever become really practicable outside Dreamland-or the Lunatic Asylum? Naturally, as an avowed conservative, I cannot believe in the probability of such a contingency; nor, I venture to think, could any one else really believe in it, who ever used his brains and his calm judgment.

Why, then, do we have men who call themselves social reformers, or socialists, loudly advocating such arrant nonsense? In my humble opinion, such men do so because it is their means of livelihood, and also because it serves to keep them prominently before the public. Bernard Shaw is about the only Socialist who is honest enough to admit the fact that he is one because it pays him better than anything else, and for that reason, Shaw is my favourite Socialist, for I like a man to be frank. At any rate, Shaw is much better than Keir Hardie, who is always trying to say something cutting and clever, and only succeeds in being stupid and ridiculous. What, for instance, could be more stupid than his assertion, that he never

would accept King George's invitation to Windsor or Buckingham Palace because he never would accept favours which he could not return? Who does he expect to believe him? Do we not know that he said that, and has been repeating it several times, since he was omitted from the list of guests invited to a garden party at Windsor Castle a few years ago? Would he have declined the invitation if it had been sent? It is easy to decline an invitation that was never sent but it is stupid to pat one's self on the back about it. Seeing what the man is, I cannot bring myself to believe in Keir Hardie's sincerity in the matter of Socialism; nor can I believe in that of any other man of the same type as Keir Hardie. If I had to choose between Hardie and Shaw, I would vote for Shaw every time, and be glad to do it!

As for Asiatics, I have already given my opinion as to Kang Yu Wei. There only remains Sun Yat Sen, who had also declared for Socialism for China before the outbreak of the ill-fated and abortive "revolution" against Yuan Shi K'ai. But as Sun has met with misfortune, and is once more an exile, perhaps it is scarcely fair to criticise him, since it would be rather like hitting a man when he is down, and my sense of chivalry forbids my saying about him what I would have said had he still retained even the semblance of power. I will, therefore, content myself with a piece of advice which I hereby tender to China's "Revolution-Maker" free and gratis, and to him I would say: "There is a fair land ready for your occupation, a land of fair promise, a perfect State, where you will be sure to be appreciated. Its name is **UTTARAKURU**".

ชุดตรา

ดินแดนอังกฤษของเอเชีย

กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

ทรงแปล

อุตตรกुरु

ดินแดนอัศจรรย์ของเอเชีย

คงจะเป็นเรื่องประหลาดใจ สำหรับผู้อ่านที่เป็นชาวยุโรป และบางทีที่เป็นชาวไทยด้วยเหมือนกัน ที่จะทราบว่า ก่อนที่เซอร์ ทอมัส มอร์ เขียนเรื่อง “ยูโทเปีย” ขึ้นนั้น ในทวีปเอเชียเราได้มีผู้เขียนเรื่องเกี่ยวกับดินแดนที่น่าพิศวงอันมีชื่อว่าแดน อุตตรกुरु ณ แดนนี้มีลักษณะที่เจ้าของเรื่องยกย่องไม่น้อยไปกว่ายูโทเปียของมอร์ ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องของดินแดนน่าพิศวงนี้ในหนังสือไทยโบราณที่มีชื่อว่า ไตรภูมิพระร่วงเป็นหนังสือพระกฤษณะว่าด้วยภูมิทั้ง ๓ หนังสือทว่านี้ ได้ตีพิมพ์ออกมาในความดูแลของหอพระสมุด ซึ่งเวลานั้นกรมพระดำรงราชานุภาพทรงบัญชาอยู่ ! เสด็จในกรมฯ ทรงแสดงพระดำริไว้ในคำนำว่า หนังสือเรื่องนี้เขียนขึ้นในรัชกาลของพระญาติไทยซึ่งเสวยราชย์ตั้งแต่ จุลศักราช ๖๗๓ ถึง ๗๐๘ อย่างไรก็ดีเรื่องไตรภูมินี้ไม่ได้เกิดขึ้นใหม่ในครั้งนั้นแน่นอน และท่านผู้แต่งในครั้งนั้นก็ไม่ได้เป็นผู้คิดเรื่องอุตตรกुरुขึ้นเป็นแน่เหมือนกัน แท้จริงเรื่องคงจะแปลหรือดัดแปลงมาจากตำราของพวกอารยโบราณ ซึ่งผู้แต่งคงจะได้มีชีวิตอยู่ไม่น้อยกว่า ๖๐๐ ปีมาแล้วและแท้จริงก็คงจะมากกว่านั้นเป็นอันมาก

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่กล่ามาเลือกเอาหนังสือโบราณเช่นนั้นขึ้นเป็นเรื่องได้ ในสมัยปัจจุบันนี้ออกจะเป็นความนิยมอันหนึ่งของ

บรรดาผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งที่จะแสดงตนเป็นคนศิวิไลซ์และทันสมัย พวกนี้
 ยะเย็บทุกอย่างที่เก่าหรือแก่ เช่น คนแก่ ธรรมเนียมเก่า องค์การเก่า
 และความคิดเก่าเหล่านี้ ถูกย้ายใส่ให้ขึ้นอยู่กับประเภทไร้ประโยชน์ เพราะ
 เหตุว่าเก่าและไม่ทันสมัย ท่านผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ย่อมปรารถนาที่จะกวาด
 ต้อนคนและของเก่าทิ้งมวลลงในตระกร้าให้ร้ายเดินไป เพื่อคนหนุ่ม
 และของใหม่จะได้มีโอกาสที่จะสร้างโลกขึ้นใหม่ให้สมความนิยม ความ
 รู้สึกดังวั้น น่าจะเรียกว่า โรคไม่รู้จักสงบนหรือโรคของใหม่ อันเป็นโรค
 ที่มีมานานแล้วแต่ปรีมปราหามีชื่อว่าใหม่อย่างเดียวกับท่านนี้ เราท่าน
 ทุกคนก็เคยเป็นโรคนี้นานมาแล้วยังไม่แก่ บางคนก็เป็นเล็กน้อยไม่เข้า
 โรคภัย (ภายในอายุ ๒๕ ปีโดยมาก) แต่บางคนก็เป็นอาวมก ๆ
 และยังมีคนอื่น ๆ อีกที่จิตใจจะไม่หายจากโรคนี้ ในลักษณะเดียวกับที่
 คนของท่านไม่ยอมหายจากโรคติดต่อที่น่าเกลียด อนึ่งโรคไม่รู้จักสงบน
 เป็นโรคติดต่อได้ง่ายอย่างที่สุด โดยเฉพาะในจำพวกคนที่ไม่ได้รับการ
 ศึกษาอย่างสมบูรณ์ หรือมีฉะนั้นก็เมามายและยากจนไร้ทั้งทรัพย์สิน
 ไร้ทั้งธรรมจรรยา โรคนี้ติดต่อแพร่หลายไปในจำพวกที่อยากเปลี่ยนแปลง
 แปลงระบอบสังคมของมนุษย์ ซึ่ง “ผู้รักชาติมนุษย์” หรือ “ผู้รักชาติ”
 ชอบสนับสนุน อีกหนึ่งก็คือพวกที่โอ้อวดว่าเป็นนักประชาธิปไตย แต่
 ความจริงเป็นจอมโกหกทั้งนั้น พวกท่านเหล่านี้หากินจากความโง่เขลา
 เบาปัญญาของมนุษย์ ซึ่งมีอาการพร้อมที่จะติดโรคไม่รู้จักสงบน แต่
 พวกจอมโกหกเหล่านี้ช่างพูดหนักหนาจนไม่มีใครรู้ว่าเขาบกพร่องในการ

ศึกษา เขาฉลาดพอที่จะเลือกสิ่งวิเศษของผู้ฟังของเขาให้เป็นชนิดที่ไม่รู้เท่า
ถึงการ หรือชนิดที่ฉลาดกลัวจะถูกหาว่าไม่ทันสมัย เป็นต้น จะบอหรือ
กระตุ้นใจสิ่งวิเศษของผู้ฟังของเขาอย่างไรก็ได้ ถ้าไม่ฟังคำว่าใหม่เสียก็ใช้ได้
ได้ทั้งนั้น ลักษณะที่พวกจีนลูกชั้นแย่งอำนาจจากพวกเม่งจูก็ได้ทราบว่า
มิได้เกิดจากความชอบอันใดจริงจังของผู้ที่ลูกชั้นคิดกบฏ ซึ่งมีได้แสดง
ให้ปรากฏว่ารอบคอบประการใด จะเห็นได้แต่ว่าเขาเหล่านั้นได้เป็นโรค
ไม่รู้จักสงบหรือโรคต้นของใหม่เท่านั้น ทำการสำเร็จได้เพราะพวกเม่งจู
เองก็ปกครองด้วยวิธีโบราณล้าสมัยจริง ๆ จนไม่สามารถจะแก้โรคไม่
รู้จักสงบนี้สำเร็จได้ โรคจึงได้ลุกลามมากมายไปไม่แต่ในเมืองจีน
เท่านั้น หากในตุรกี อิหร่าน อินเดียและที่อื่น ๆ ด้วย ใน ๒-๓ ปี
ที่แล้มา เราได้เห็นแล้วว่าท่านพวกที่มีอาชีพเป็นพวกรักษาดินเหล่านี้
เมื่อทำการล้มระบอบเก่าได้สำเร็จ ก็กลับมีเหตุที่จะต้องเสียใจด้วยกรรม
ที่ตนสร้างขึ้นมา

ในระยะที่ท่านพวกสมัยใหม่ กำลังเริ่มเสียดายว่าตนได้ทำผิดไป
แล้วเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเสนอเรื่องผลของโรคไม่รู้จักสงบสู่กันฟัง
เล่นบ้าง เมื่อข้าพเจ้ายังมีอายุน้อยกว่าที่เห็นเวลานี้ก็ได้เคยติดอกติดใจ
อ่านบทกวีของโฮมาร คียาม ซึ่งกล่าวเป็นใจความว่า

“ ยอดรัก ถ้าเธอกับพี่ได้คบคิดกัน ขวบเอารบอบการทั้งหมด
ที่มียุเวลานี้ มาขว้างทิ้งทำลายเสียให้หมด แล้วสร้างโลกขึ้นใหม่
ให้สมกับที่เรานิยามจะดีไม่น้อย ”

ข้าพเจ้ายังจำได้ดีว่า เมื่ออ่านบทกวีนั้นแล้ว ความรู้สึก
ข้าพเจ้าเหลือเกิน ต่อเมื่ออายุล่วงเลยมาอีกหลายปีจึงได้รู้สึก ว่า ท่าน
กวีอิหร่านโบราณนั้น มิได้แต่งจากใจจริงหากแต่ท่านแต่งพลา
กัหวาระพลา เพื่อจะเยาะพวกร่างที่เด็กกว่าท่านนั้น ต่อแต่นั้นข้าพเจ้า
จึงเริ่มรู้สึกว่า ของใหม่ไม่ได้ดีไปทั้งหมด ของเก่าก็อาจจะมีประโยชน์
เอาจก ๆ ได้เหมือนกัน และข้าพเจ้าจึงนึกออกว่าท่านกวีโอมาร์
คัยยามที่เทศนาเรื่องของใหม่เหล่านี้ แท้จริงท่านมีชีวิตอยู่ก่อนเราท่าน
ทุกคน นับได้เป็นหลายร้อยปีมาแล้ว แม้ในเวลาที่ท่านนิพนธ์ความเหล่านี้
ความคิดนิยมของใหม่ของท่าน ก็มีใช้ความคิดใหม่เสียแล้ว เมื่อคิด
ออกได้ดังนี้ จึงบรรลุถึงญาณทรรศนะว่า ความคิดอะไรทั้งหมดที่เรา
สำคัญว่าของใหม่นั้น คนโบราณท่านได้คิดมาหลายร้อยปีแล้วทั้งนั้น

เมื่อคิดได้ดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ออกเสียตายเป็นตัวเองไกลจากความ
ฉลาดมากมาย ทั้ง ๆ ที่นึกในขั้นต้นว่า ตนฉลาดเหลือทน นอกจาก
นี้ยังเสียตายเป็นอีกว่า แทนที่จะได้อ่านรู้จักลัทธิสังคมนิยมอันใหม่ดุดาม
กลับไปเรียนเรื่องสังคมนิยมที่อ่านจากหนังสือที่เก่าแก่จนจะผุพังอยู่แล้ว
ใครเลยจะคิดว่าบทความเรื่องสังคมนิยมอันเป็นลัทธิที่เรานึกว่าเป็นของ
ใหม่เอี่ยมนั้น ได้อยู่ในหนังสือที่แต่งขึ้นสมัยพระมหากษัตริย์โบราณ
พระองค์หนึ่งของคนไทยปัจจุบันก็เกือบจะไม่รู้จักพระนามอยู่แล้วนั้น อย่าง
ไรก็ดีข้าพเจ้าขอหยิบยกเอาบทความจากหนังสือโบราณนั้นมา ให้ท่าน
ดูเองเป็นบางข้อ ดังต่อไปนี้

หนังสือทว่าน คือ หนังสือเรื่อง ไตรภูมิพระร่วง ว่าด้วยภูมิทั้ง ๓ ตามตำราพราหมณ์ หากเราจะปรารธนาเรียนภูมิศาสตร์จากหนังสือนี้ เราจะได้ความรู้สึกว่า เนื้อเรื่องเลือนล่อนน่าเบื่อ แต่ถ้าเราอยากจะรู้เรื่องสังคมนิยมของหนังสือนี้ หากเราอ่านให้ดีจะได้ความอันน่ารู้เป็นอันมาก โดยเฉพาะในตอนที่กำลังถึงดินแดนอันน่าพิศวงที่มีชื่อว่า อุตตรกुरु นั้น

หนังสือนี้กล่าวว่า มนุษย์ภูมิ คือดินแดนของมนุษย์นั้น แบ่งเป็น ๔ ภาคหรือทวีป คือ ชมพูทวีปที่เราอยู่ ๑ บุรพวิเทหะซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเรา ๑ อุตตรกुरुซึ่งอยู่ทางด้านเหนือของเรา ๑ กับอมรโคยานซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเรา ๑ รวมเป็น ๔ ทวีปด้วยกัน พลเมืองของทวีปทั้ง ๔ มีรูปร่างต่าง ๆ กัน กล่าวคือ พลเมืองของชมพูทวีป “หน้าเขาดังคุมเกวียน” คนในบุรพวิเทหะ “หน้าเขาดังเดือนเพ็ญแลกลมดังหน้าแฉ่น” คนในอุตตรกुरु “หน้าเขาเป็น ๔ มุมดุจดั่งท่านแก่งดากให้เป็น ๔ เหลี่ยมกว้างแลร้นน้เท่ากัน” คนในอมรโคยาน “หน้าเขาดังเดือนแรม ๘ ค่ำ” ที่จริงก็แปลกดี ที่หน้ามนุษย์เป็นดังนี้ จะอย่างไรก็ตาม ยังได้เปรียบในทางอื่น ๆ อีกหลายแง่ เมื่อเราอ่านต่อไปจะได้ความว่า อายุคนในชมพูทวีปนั้นยาวบ้างสั้นบ้างแล้วแต่บุญกรรม ส่วนคนในบุรพวิเทหะนั้นมีกำหนด ๑๐๐ ปี ในอมรโคยานมีอายุยืนได้ ๔๐๐ ปี และในอุตตรกुरुอายุถึง ๑๐๐๐ ปี ท่านผู้รจนาเรื่องไตรภูมิอธิบายไว้ว่า ชาวทวีปทั้ง ๓ (นอกจากชมพูทวีปนั้น) อายุยืนเพราะมันคงอยู่ในบุญศีล

ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินิโคตในกาม หญิงก็ไม่ไปแย่งผิว
ของหญิงอื่น ชายก็ไม่ไปแย่งเมียของชายอื่น ทั้งเขาไม่กล่าวมูสาหวาท
หรือตมสุราเมรัย เขาเคารพนับถือผู้หลักผู้ใหญ่ บิดามารดา เขารักพี่
รักน้อง เขาไม่ถือโกรธและมีน้ำใจเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ เขาไม่
อิจฉากัน ไม่กล่าวโทษกัน ไม่ใช้มูสาหวาทหยายคายอย่างใด ๆ ไม่
ทะเลาะวิวาทกัน ไม่แย่งชิงที่ดิน ทรัพย์สมบัติ ไม่ทำร้ายร่างกายเพื่อ
จะแย่งชิงเงินทองและอัญมณี ไม่วิวาทกันด้วยเรื่องทรัพย์สมบัติทั้งที่มี
ชีวิตและไม่มีชีวิต.....

คุณสมบัติของชาวทวีปทั้ง ๓ ซึ่งอยู่รอบ ๆ ทวีปของเรานี้ นานานิยม
ชมชื่นนักหนา ที่น่าสังเกตเป็นพิเศษก็คือ ท่านผู้รจนาร่องไตรภูมิ
หยอดความลงไปข้างท้ายด้วยว่า มนุษย์เหล่านี้ ไม่มีผู้ใดรู้ว่าใครมีทรัพย์
สินอันใด เพราะทรัพย์สินนั้นเป็นของกลางทุกแห่งไป ไม่มีผู้ใดทำการ
เพาะปลูกเพื่อทำไร่ไถนาหรือค้าขายสำหรับตัวเองเลย ข้าพเจ้าขอตั้งข้อ
สังเกตว่า ตามที่ว่ามานี้ ถ้าไม่ใช่สังคมนิยม อะไรจึงจะไร้เล่า ทรัพย์
สมบัติส่วนตัวไม่มี และการทำงานเพื่อสะสมทรัพย์ก็ไม่มีเหมือนกัน มี
นำเล่าใคร ๆ ก็อยากจะไปอยู่ในทวีปเหล่านี้

แต่ในจำพวกทวีปทั้ง ๔ นี้ จะเห็นได้ว่า อุดตกรุดักกว่าทุก ๆ ทวีป
ดังข้าพเจ้าจะขอคัดความในไตรภูมิมาให้ท่านอ่านเอาเองดังต่อไปนี้

“แผ่นดินเบื้องต้นนอนพระสิเนรุณนั้นชื่อว่า อุดตกรุดักทวีป โดยกว้าง
ได้ ๘,๐๐๐ โยชน์ แผ่นดินเล็กได้ ๕๐๐ แผ่นดินนั้นล้อมรอบเป็น

บริวาร ผู้คนอยู่ในที่นั้นหน้าเขาเป็น ๔ มุมแลมีภูเขาของล้อมรอบ
 ผู้คนทั้งหลายอยู่กันมากมายหลายนัก เทียบย่อมดีกว่าคนทุกแห่งเพื่อ
 ว่าเพราะบุญเขาแล เขารักษาศีล แลแผ่นดินเขานี้รายเคียงเรียงเสมอกัน
 ดูนานักหนา แลว่าหาที่ราบที่ลุ่มขุดที่เหมมิได้ แลมีต้นไม้ทุกสิ่งทุกพรรณ
 แลมีกิ่งตาสาขารามดีมีค่าคมมีรังคังแกลังทำไว้ มีผู้นั้นเป็นเยาเป็น
 เรือนนอนกันข้ามอง งามดังปราสาทเป็นที่อยู่กันนอน แลไม้นั้นหาด้วง
 หาแลงมิได้แลไม่มีที่คดที่โกง หาพูหาโพรงหากลวงมิได้ ชื่อตรงกลม
 งามนักหนาแลมีดอกที่เปรียบมีดอกแลลูกอยู่ทุกเมื่อมิได้ขาดเลย”

ข้อความข้างต้นนี้ น่าชื่นชม เพราะเราอ่านแล้วจะได้เห็นว่าชาว
 อุตตรกुरुนี้ งามเพียงไร (เว้นแต่เรื่องหน้าสั้หลัยม ซึ่งข้าพเจ้า
 คนหนึ่งละที่ไม่อยากจะเป็นเช่นนั้น) เขาเหล่านั้นมีที่ดินกว้างยาวราบ
 รวกับโต๊ะบิลเลียด ซึ่งมีประโยชน์ที่ชาวอุตตรกुरुนี้แท้ ๆ จะได้ไม่
 เหนื่อยในเมื่อจะก้าวขึ้นก้าวลง แต่อ่านต่อไปยังมีดีกว่านั้นอีกเป็นแน่
 เพราะท่านได้แก่ขุญหารายกาสำเร็จ กล่าวคือ เครื่องอุปโภคและ
 บริโภค ด้วยของทั้ง ๒ อย่างนี้ ต่างก็ออกมาจากต้นกล้วยพฤษ์โดย
 พลเมืองไม่ต้องไปวิ่งเต็นหามา คนก่อสร้างก็ดี คนทำสัญญาก่อสร้างก็ดี
 นายหน้าการก่อสร้างก็ดี มนุษย์เหล่านั้นรวมอยู่ในต้นกล้วยพฤษ์หมด
 เราเพียงแต่ไปเลือกจะอยู่บนต้นไม้ต้นใด แล้วก็ตั้งปณิธานขึ้น ข้อ
 ประรณาก็จะตามมาเอง เมื่อท่านได้ขึ้นไปอยู่บนเรือนที่นั่นแล้ว ก็
 ไม่ต้องห่วงเรื่องจะไปหาซื้ออาหาร เพราะต้นไม้ซึ่งเป็นเรือนของท่านนั้น

ยอมผลิตดอกออกผลทั้งปี อ้อ! ท่านถามว่าจะเอาเนื้ออะไรกินใช้ไหม ?
เพื่อนเอ๋ย ฉันหมางใจท่านเหลือเกิน ใครที่นับถือตนเองในจำพวก
พลเมืองของอุตสาหกรรมจะมานักอกากินเนื้อสัตว์เล่า (นอกจากสัตว์
ตัวใดจะเดินหลงเข้าไปในเขตเรือนของท่านที่อยู่บนต้นไม้แล้วติดกิ่งก้าน
หนีไปไม่พ้น ซึ่งถ้าเป็นดังนั้น ก็.....อ้อ...เห็นจะไม่ผิดละครระมิง
เอาเถิดข้อนี้ยกไว้) ที่นี้ท่านคงถามว่าจะเอาข้าวที่ไหนมากิน ตอนนี้
ข้าพเจ้าขออ้างตนฉบับอีก

ในข้อความที่ถัดไปจากตอนนี้ ท่านจะได้คำตอบ แต่โดยเหตุที่
หนังสือนี้เป็นหนังสือโบราณ ซึ่งคนผู้แต่งไม่ว่าในยุโรปหรือในเอเชีย
ท่านมักพูดซ้ำ ๆ ข้าพเจ้าจึงจะขอเก็บแต่ความมาแล้วสั้น ๆ ว่าแห่งใด
ที่มหัศจรรย์ ในเมืองอันน่าพิศวงนั้น เราก็จะพบขวานนาพันธุ์...

ต่อไปยังมีความที่น่าอัศจรรย์กล่าวอีกเป็นหัวข้อสั้น ๆ เช่น

(๑) พลเมืองเหล่านั้น “ บ่มีดำ บ่มีสูง บ่มีพี บ่มีผอม บ่มีขาว บ่มีดำ ”

ตามใจความก็ว่า รูปงาม ทรงงาม

(๒) เขาทั้งนั้น บ่ท่อนรู้เฒ่า รู้แก่

(๓) เขาทั้งนั้น ไม่รู้จักกลัว

(๔) เขาทั้งนั้น ไม่ต้องทำอะไรไถนา หรือ ค้าขาย ด้วยประการใด
เพราะได้อาหารมาเอง

อ้อ...นี่อย่างไรกัน พวกกรรมกรเห็นจะชอบละครระมิง เพราะเรา
ท่านได้บันทึกอยู่เสมอว่า สิ่งปรารถนาของกรรมกร ก็คือ ให้ต้องทำงาน

น้อยที่สุด แต่ให้พูดได้ด้วยว่า ฉันไม่ใช่ไอ้พวกเศรษฐีน่ารังเกียจ
ทำงาน ความสมบูรณ์พูนสุขมิได้หมดแต่เพียงแค่นั้น ข้าพเจ้าจะขอเก็บ
มาเล่าง่าย ๆ เป็นคำถาม-คำตอบ

ดังต่อไปนี้

เรื่องอาหารสำคัญ คือ ข้าว

ถาม เรื่องข้าวมีคำถามว่า ชาวอุดรตรบุรีบริโภคอาหารอะไรเป็นเนื้อหนัง
ที่สุด

ตอบ ชาวอุดรตรบุรี กินข้าวเจ้า และข้าวสาลี

ถาม ถ้าเช่นนั้นเขาจะไม่ต้องทำการกสิกรรมหรือ

ตอบ ไม่ทำเลย ต้นข้าวขึ้นมาเอง ออกรวง ออกเมล็ดเอง ข้าวขาว
สะอาด หอม ปราศจากเปลือก ไม่มีผู้ใดต้องดำหรือปักข้าว
เพราะเมล็ดข้าวออกมาพร้อมที่จะให้กินได้

ความเห็น ข้าพเจ้าได้ยินเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า ในท้องที่แห่งหนึ่ง มีความไม่
พอใจในเรื่องอาหาร จึงอดนึกไม่ได้ว่า ถ้าเขาได้อ่านมาถึงตอนนี้
เขาคงต้องนึกว่า เหตุใดรัฐบาลไทยจึงไม่จัดหาพันธุ์ข้าวอุดรตรบุรีมาให้
ราษฎรปลูก แม้รัฐบาลจะลงทุนสักเล็กน้อย ก็จะได้เห็นผลปรากฏมาก
มายกำยกองแก่ชาวนาผู้เป็นกระดูกสันหลังของเมืองไทย ที่นี้ต่างว่า
รัฐบาลไปหาข้าววิเศษเช่นว่านั้นมาได้แล้ว แจกพันธุ์ข้าวไปยังกระดูก
สันหลังของประเทศเรา บังเกิดความสมบูรณ์ขึ้นมาตาม ๆ กัน แต่ปัญหา

จะต้องมีว่า พวกโรงสีจะว่าอย่างไร เขามีปากนักกล่าวโทษรัฐบาลว่าตัด
ทางทำมาหากินของเขาหรือ และเขาจะมีไปรุ่มตุ้มทำนสนาบดีผู้ปกครอง
ท้องที่ จนท่านผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นแทบจะไม่อยากมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าคน
หนึ่งอยากจะอยู่ในอุดตตรกुरु แทนที่จะอยู่ในชมพูทวีปดังที่ข้าพเจ้าจำใจ
ต้องอยู่เช่นนั้น

เรื่องหุงหาอาหาร

ถาม ในอุดตตรกुरु เขาหุงหาอาหารอย่างไรกัน ใครเป็นคนครัว

ตอบ ในอุดตตรกुरु มีหินที่เรียกว่า “โชติปราสาท” ใครอยากจะ
หุงข้าวก็นำฟืนใส่หม้อไปตั้งบนโชติปราสาท “บัดใจหนึ่ง (ไฟ)
ก็ลุกขึ้นแต่ก่อนศิลา” เมื่อข้าวสุก ต่างคนต่างก็มาดักข้าวเอาไป
บริโภค

ถาม กับข้าวทำอย่างไร

ตอบ ไม่ต้องไปหาที่ไหน เราอยากได้อะไร มันก็เกิดขึ้นมาเอง
ความเห็น นี่ข้าพเจ้าเรียกว่า ตลก ข้าพเจ้าใครจะขอให้ท่านผู้รจนานำได้
โปรดอธิบายว่า ทำกันอย่างไร ถ้ากับข้าวเกิดขึ้นด้วยเครื่องทุ่นแรง
คนครัวฉนั้นแล้ว ก็ควรอย่างปึงที่จะอธิบายไว้ให้รู้กัน เพื่อผู้อ่านจะได้ทราบ
ความและอนุโมทนาด้วย ข้าพเจ้าออกจะรู้สึกที่ท่านผู้รจนานำไม่ได้ให้
เหตุผลพอเพียงเสียแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นเช่นนั้นได้ ก็เป็นเรื่องดี
ไม่น้อย ที่ไม่ต้องมีคนครัวและตัดการจ่ายตลาดได้

เรื่องเครื่องอุปโภคประจำวัน

ถาม พลเมืองอุดตตรกुरु หาเครื่องอุปโภคเช่น เสื้อผ้ามาได้อย่างไร ต้อง

ไปหาซื้อที่ไหนกันหรือไม่

ตอบ ในอุตสาหกรรมทอผ้า ย้อมมีต้นกัลปพฤกษ์สูง ๑๐๐ โยชน์ มีปริมาตร
๑๐๐ โยชน์ และแผ่คลุมไปได้ ๓๐๐ โยชน์ ผู้ใดจะต้องการ
ทรัพย์สินอย่างไร ก็มาถือเอาไปจากต้นกัลปพฤกษ์ ผู้ใดจะต้อ
การเงินทอง แก้วแหวน อัญมณี เพื่อประดับร่างกาย สิ่งของเหล่า
นั้นก็ออกมาจากต้นกัลปพฤกษ์สมความปรารถนาของมนุษย์เหล่า
นั้น

ความเห็น ขอท่านผู้อ่านได้เทียบความข้างบนนี้กับหลักการจัดทรัพย์สิน
สมบัติกลางในยุโรป ทรัพย์สินสมบัติกลางนั้น ก็คือต้นกัลปพฤกษ์นี้เอง
ท่านผู้รจนาคงมิได้มุ่งหมายจะเล่าเรื่องอันใดยิ่งไปกว่าหลักการที่ให้จัด
ทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของกลางสำหรับชาติ เพื่อที่พลเมืองทุกคนจะได้มี
สิทธิได้รับร่วม ซึ่งจะมีไปจากองค์การกลางของชาติ แต่ก็น่าเห็นใจ
ท่านผู้รจนามิเหมือนกันว่า หากท่านจะพูดชัดออกไปเช่นนั้น จะไปรู้ได้
อย่างไรว่า ผู้มีอำนาจในบ้านเมืองจะพึงเล็งดูท่านด้วยนัยน์ตาอย่างไร

ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่ความคิดของนักสังคมวิทยาใน
โลกปัจจุบัน มาไล่ขึ้นในหนังสือโบราณเช่น ไตรภูมิ เรื่องนี้

ข้าพเจ้าขอยกเอาเรื่องชีวิตในครอบครัวชาวอุตสาหกรรมมากล่าวอีก
สักเรื่องหนึ่ง เพราะน่าประหลาดเหมือนกัน ที่ท่านผู้รจนาริเริ่มต้นด้วย
หลักการว่า ชายหญิงจะอยู่ด้วยกันย่อมทำได้โดยความยินยอมของแต่ละ
ฝ่าย แต่ “เขาอยู่ด้วยกันเป็นผัวเมีย เพียง ๗ วันเท่านั้น ต่อจากนั้น

ต่างก็แยกกันไปคนละทาง” ขาพะเจ้าอนุมานว่า ที่ท่านกล่าวเช่นนั้น ท่านคงจะหมายความว่า กฎแห่งการสมรสมีอายุเพียง ๗ วัน เป็นความคิดที่โกลาหลเหลือเกินกับความเห็นของ จอห์ซ เบอร์นาร์ด ชอว์ ผู้กล่าววาทะไว้ว่า ชายหญิงจะเป็นผัวเมียกันก็โดยความยินยอมของแต่ละฝ่าย เมื่อใดไม่พอใจซึ่งกันและกัน ก็ควรจะให้เลิกกันไปได้

ยังปัญหาเรื่องลูกที่จะเกิดขึ้นอีก ความเห็นของผู้รจนานี้ว่า หญิงที่ให้กำเนิดแก่เด็กนั้น “เขาบมิได้ล้างได้สั้ได้ลู่ยได้คล่ำ เขาบมิให้ลูกกินน้ำกินนมเลย ฯ เขาเอาลูกเขานั้นไปนอนหงายไว้ในริมหนทางที่คนทั้งหลายเดินไปมากล่ำกรายนั้นแล ฯ แลที่นั้นมีหญ้านอ่อนดังล่ำลี้แลแม่นั้นมิได้อยู่ด้วยลูกอ่อนนั้นเลย แม่นั้นก็คินไปยังที่อยู่สั้ที่กินของเขานั้นแล จึงผู้คนผู้หญิงก็ดูผู้ชายก็ดี คนทั้งหลายนั้นเดินไปมากล่ำกราย ครั้นว่าแล เห็นลูกอ่อนนอนหงายอยู่ดั่งนั้น เทียบร้อมเอานิ้วมือเขาขย้อ่นข้าวไปในปากลูกอ่อนนั้น ด้วยบุญของลูกอ่อนนั้นก็บังเกิดเป็นน้ำนมไหลออกมา แต่ปลายนิ้วมือเขาก็ไหลเข้าไปในคอลูกอ่อนนั้น หากเป็นข้าวกลวยอ้อยของกินย่ำเรอลูกอ่อนนั้นทุกวัน ฯ ครั้นว่าหลายเดือนแล้วลูกอ่อนนั้นใหญ่ ฐูเดินไปมาได้แล้วลี้ ถ้าว่าลูกอ่อนนั้นเป็นผู้หญิงก็ไปอยู่ด้วยเพื่อนเด็กผู้หญิงทั้งหลายหนึ่งกั้นนั้นแล ฯ ถ้าว่าเด็กลูกอ่อนนั้นเป็นผู้ชายลี้ ก็ไปอยู่ด้วยฝูงเด็กผู้ชายทั้งหลายนั้นแล ฯ ลูกเต้าเขานั้นหากใหญ่กลางบ้าน ลูกก็มีฐูจกแม่ แม่ก็มีฐูจกลูก ถ้อยทีถ้อยมฐูจกกัน เพราะว่าคนฝูงนั้นงามดั่งกันทุกคนแล ”

ความเห็น ในข้อความที่คิดมาข้างบนนี้ ท่านจะเห็นได้ว่า แม้ไม่ต้อง
รับผิดชอบเลี้ยงลูก ซึ่งว่ากันครึ่งหนึ่งว่า เป็นข้อสำคัญของหลักสังคม
นิยมที่รุนแรง ต่างกันแต่ในหลักสังคมนิยมว่า ให้อำนาจเมืองเลี้ยง แต่
หนังสือไตรภูมิให้คนที่ผ่านไปมาเลี้ยง

เมื่อไม่ช้านานมานี้ ได้มีนักการเมืองจีนคนหนึ่ง ซึ่งพระเจ้า
แผ่นดินจีน ทรงเชื่อฟังมาก ได้ทูลแนะนำให้อำนาจการปฏิบัติต่อสังคม
ดังกล่าวนี้ คือพ่อแม่ ไม่พึงเลี้ยงลูก จะได้ไม่โลกทรพัสสมยต์มาให้
แก่ลูก ส่วนทารกนี้ให้เป็นของบ้านเมืองซึ่งมีหน้าที่จะต้องเลี้ยงให้เป็น
พลเมืองดีต่อไปในอนาคต และไม่ต้องให้รู้จักกับพ่อแม่ จะได้ไม่
ต้องเป็นห่วงที่จะต้องหาเงินมาเลี้ยงพ่อแม่ พลเมืองแต่ละคนเมื่อไม่มี
พันธะในทางครอบครัวแล้วก็จะได้ช่วยบ้านเมืองได้เต็มกำลังยิ่งขึ้น ความ
เห็นของท่านนักการเมืองผู้นี้ ได้เป็นของโจษจันกันทั่วไปในประเทศจีน
เพราะในขณะนี้จีนสมัยใหม่กำลังตื่นตัว และตื่นตัวด้วยโรคไม่รู้จักสงบ
หรือโรคสมัยใหม่ จนลืมนึกถึงพงศาวดารจีน ซึ่งกล่าวอยู่แพร่หลาย
ในกาลก่อนว่าได้นักปราชญ์คิดอะไร ๆ ไปในทำนองนี้กันมาแล้ว

ข้อความที่ข้าพเจ้ายกขึ้นกล่าวจากหนังสือไตรภูมินี้ เป็นข้อความ
ที่น่ารู้ น่าสังเกตมาก แต่นอกจากนี้ยังมีทักกล่าวซ้ำ ๆ จนทำให้น่าเบื่อ
จริงอยู่ ท่านผู้รจนาได้ขมวดท้ายไว้ว่า มนุษย์ที่เกิดในชมพูทวีปนี้ จัก
ไม่ไปเกิดในทวีปอื่น ๆ เช่น ในอุตตรกุรุทวีปได้ นี่ก็เห็นได้ว่า ท่าน
ตัดหนทางมิให้มนุษย์ทะเยอทะยานจนเกินส่วน

ดังนี้ เราพึงสังเกตว่าความเห็นของพราหมณ์โบราณที่ขัดแย้งกัน
 มาในอินเดียได้มาเป็นส่วนของพุทธศาสนาในหนังสือไตรภูมิพระร่วง
 และต่อมาได้ปรากฏออกมาในความเชื่อถือในพระศรีอริยเมตไตรยซึ่งเติม
 ไปด้วยตันถลปฤกษะ เราพึงสำเหนียกว่าในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดใหม่ ของ
 ใหม่ ننนาน ๆ เข้าก็กลายเป็นเก่า ซึ่งต่อมาก็ถูกเหี่ยวย่นจนต้อง
 คิดหลักใหม่ขึ้นแทนที่ และหลักใหม่เหล่านั้นเอง ในที่สุดก็เวียนไปเป็น
 ของเก่าอีก.....

แสดงการณของทุนต่าง ๆ

ซึ่งมีผลต่อ

การเปลี่ยนแปลงของทุนต่าง ๆ

ทุนต่าง ๆ

ในกรณีนี้ทุนต่าง ๆ จะมีการเปลี่ยนแปลง
ตามอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อ
การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย
และการเปลี่ยนแปลงของอัตราเงินเฟ้อ
จะมีผลต่อมูลค่าของทุนต่าง ๆ
ในกรณีนี้ทุนต่าง ๆ จะมีการเปลี่ยนแปลง
ตามอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อ
การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย
และการเปลี่ยนแปลงของอัตราเงินเฟ้อ
จะมีผลต่อมูลค่าของทุนต่าง ๆ

ในกรณีนี้ทุนต่าง ๆ จะมีการเปลี่ยนแปลง
ตามอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อ
การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย
และการเปลี่ยนแปลงของอัตราเงินเฟ้อ
จะมีผลต่อมูลค่าของทุนต่าง ๆ

เลขที่	รายการ	รับ	จ่าย	
๑.	ข้าราชการบริพารและผู้จงรักภักดี	๔๕๐	—	
๒.	จมน้ำเทพดรุณาทร	๑๐๐	—	
๓.	ดอกผลสำหรับบำเพ็ญกุศล ประจำปี ๒๕๐๗	๑๕,๒๒๒	๖๕	
๔.	ดอกผลทุน “หลวงวิทักษ์ อักษรวิจิตร”	๑,๑๘๔	๐๕	
๕.	ดอกผลทุน “สิริคุตโต เศวตนิพนธ์”	๑๒๘	๓๖	
๖.	จ่ายค่าพิมพ์หนังสือนิทาน ทองอิน		๓,๗๘๖	๕๕
๗.	จ่ายค่าพาหนะส่งหนังสือ คงเหลือ		๑๒	๕๐
			๑๓,๒๘๕	๖๕
		๑๗,๐๘๕	๑๐	๑๗,๐๘๕ ๑๐

นอกจากเงินที่กล่าวในข้างต้น ยังมีเงินดอกผลที่ได้รับมาสำหรับปี ๒๕๐๗ ซึ่งสงวนไว้สำหรับการตามวัตถุประสงค์ของทุนประจำปี ๒๕๐๘ อีก ๑๖,๖๘๑.๔๗ บาท ถ้าเงินนี้มิได้ใช้หรือใช้ไม่หมดก็จะได้จัดการสมทบเป็นทุนต่อไป

ทุนวัดบวรนิเวศวิหาร

ทุนพระราม ๖

ทุนพระราม ๖ ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๐๐ ผู้จงรักภักดีได้อุทิศเงิน ๑,๐๐๐ บาท ถวายวัดบวรนิเวศวิหาร ขนานนามทุนว่า “พระราม ๖” มีวัตถุประสงค์ให้เก็บดอกผลบำรุงวัดบวรนิเวศวิหาร ทุนนี้ในบัดนี้มีจำนวน ๔,๒๘๕.๖๕ บาท

ทุนพระมงกุฎเกล้า

ทุนพระมงกุฎเกล้า ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๐๑ ผู้จงรักภักดีได้อุทิศเงิน ๗,๐๕๔ บาท ถวายวัดบวรนิเวศวิหาร ขนานนามทุนว่า “พระมงกุฎเกล้า” มีวัตถุประสงค์ให้เก็บดอกผลปฏิสังขรณ์ที่บรรจพระบรมราชสรีรังคารพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รวมทั้งพระอุโบสถวัดบวรนิเวศวิหาร)

ใน พ. ศ. ๒๕๐๗ ผู้จงรักภักดีได้อุทิศเงิน ๕,๖๘๓ บาท ในจำนวนนั้นนำไปสมทบทุน “พระราม ๖” ของวัดบวรนิเวศวิหาร ๔๕๐ บาท สมทบทุน “พระราม ๖” ของมหาวิทยาลัย ๑,๔๕๐ บาท และสมทบทุน “พระมงกุฎเกล้า” ของวัดบวรนิเวศวิหาร ๔,๖๘๓ บาท ทุน “พระมงกุฎเกล้า” จึงมีจำนวนอยู่ ๓๖,๖๑๕.๓๕ บาท

ในจำนวนเงิน ๕,๖๘๓ บาท มีผู้บริจาคสมทบตามรายพระนามและนามต่อไปนี้

ที่	รายพระนามและนาม	จำนวนเงิน
๑.	คุณหญิงมิ กลาโหมราชเสนา	๕๐๐ บาท
๒.	หม่อมเสมอ สวัสดิวัตน์	๕๐๐ „
๓.	พระสนิทรราชการ	๒๐ „
๔.	หลวงบทมาลย์บริรักษ์	๖๐ „
๕.	หลวงเทพลักษณ์เลขา	๕๐ „
๖.	พระยาพิทักษ์เทพมณเฑียร	๓๐ „
๗.	คุณหญิงแส วิจิตวงศ์วุฒิไกร	๕๐๐ „
๘.	ม.ล. ป๋อง มาลากุล	๒๐ „
๙.	ม.ล. ป๋อง มาลากุล	๑๐ „
๑๐.	พระปฏิเวทย์วิศิษฎ์	๒๐ „
๑๑.	คุณหญิงเฉลา อนิรุทธเทวา	๒๐๐ „
๑๒.	คุณหญิงจำเริญ ประเสริฐศุภกิจ	๕๐ „
๑๓.	คุณพูนพิ่ม ไกรฤกษ์	๕๐ „
๑๔.	หม่อมเจ้าสุนทรากร วรวรรณ	๑๐ „
๑๕.	คุณประจวบ คุณวิมลดา บุรานนท์	๒๐๐ „
๑๖.	คุณนาคำ ไกรฤกษ์	๑๐๐ „
๑๗.	คุณประจวบ และคุณเจริญ ลัดพลี	๕๐ „
๑๘.	พ.ต. อ. ประยูร และคุณปราณี สายอรุณ	๕๐ „
๑๙.	พระยานเรนทรราชา	๑๐ „

ที่	รายพระนามและนาม	จำนวนเงิน
๒๐.	หม่อมเจ้าปรีดิเทพยพงศ์ เทวกุล	๑๐๐ บาท
๒๑.	คุณสิริพันธ์ สุจริตกุล	๒๐ „
๒๒.	นายชั้น หุ้มแพร (ม.ร.ว.มานพ เกษมสันต์)	๒๐ „
๒๓.	พล.ต.ต. เนือง อาชยุต	๑๐๐ „
๒๔.	พระอดิสรสวามิภักดิ์	๑๐๐ „
๒๕.	พระยาสุรินทรเสวี	๑๐๐ „
๒๖.	นายนิติย์ มหากนก	๑๐ „
๒๗.	น.ส. เนือง บัณฑิต	๑๐ „
๒๘.	พระยาอัครวิศิษฐ์สุรพาหน	๗๘๓ „
๒๙.	เจ้าห้าวยุทธการ	๒๐ „
๓๐.	คุณหญิงเคลือน สุจริตวงศ์	๒๐๐ „
๓๑.	หลวงเสวีวัชรินทร์	๒๐ „
๓๒.	หลวงสิทธิบรรณการ	๕๐ „
๓๓.	คุณสิงห์ สุวรรณมิตร	๕ „
๓๔.	พระยาบวรภักดีและคุณหญิง	๒๐๐ „
๓๕.	คุณนาฏยา ชาญบุญศรี	๓๐ „
๓๖.	คุณหญิงน อภิบาลราชไมตรี	๒๕ „
๓๗.	คุณหิบบ และคุณประนอม ณ นคร	๑๐๐ „
๓๘.	คุณประยงค์ สุขุม	๑๐๐ „

ที่	รายพระนามและนาม	จำนวนเงิน
๓๙.	คุณสวัสดิ์ และคุณสุมนา เลขยานนท์	๑๐๐ บาท
๔๐.	พระบาทสรุพนโสนี	๘๐ „
๔๑.	พระบาทสรุพนทรพิพิธ	๑๐๐ „
๔๒.	นายวิวัฒน์ ชุตารภา	๒๐ „
๔๓.	หม่อมเจ้าชัชวลิต และหม่อมคัล้อง เกษมสันต์	๒๐๐ „
๔๔.	พระมหามนตรี	๑๐๐ „
๔๕.	ม.ล.สาบ และคุณใจรัก สนิทวงศ์	๕๐ „
๔๖.	คุณอรุณรัตน์และนายแพทย์สุประภต จารุตุล	๕๐ „
๔๗.	คุณนิธิวัติ อันตระการ	๑๐๐ „
๔๘.	คุณสัตย์สวัสดิ์ กุวานนท์	๑๐๐ „
๔๙.	คุณอินทุประภา นิโครธวิชัย	๑๐๐ „
๕๐.	คุณมงคลยา เวณุกุติ	๕๐ „
๕๑.	นาวาเอกสมภาพ ภิรมย์	๒๐ „
๕๒.	พระมหาเทพกษัตรสมุท	๒๕ „
๕๓.	คุณมาลารัตน์ กาญจนาคม	๑๐๐ „
๕๔.	คุณคลี หัสตะนันท์	๑๐๐ „
๕๕.	จันมานพนริศร์	๖๖ „
รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน		๕,๖๘๓ „

ผู้บริจาคช่วยกัวยสิ่งของ

คือ

๑. บริษัทโอสถสภา	ยาต่าง ๆ ๘๐ ชุด
๒. บริษัทบุญรอดบริวเวอรี่	น้ำหวานและโซดา ๒๑ โหล
และน้ำแข็ง
๓. ภัตตาคารชายทะเลจันทระเพ็ญ	อาหารหวาน หวาน ถวายพระ
ภิกษุสามเณรทั้งวัด
-

หนังสือพิมพ์ที่เออเฟอกลงโฆษณา

๑. หนังสือพิมพ์สยามรัฐ
๒. หนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย
๓. หนังสือพิมพ์ไทยรายวัน
๔. หนังสือพิมพ์สารเสรี
๕. หนังสือพิมพ์ข่าวไทย

ขอเชิญเสด็จมาประทับที่

ณ

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ณ ๑๖ ๙ ๓๓๖

ร.พ. มหามกุฏราชวิทยาลัย หน้าวัดบวรนิเวศวิหาร พระนคร
นายพินิจ อู่สำราญ ผู้พิมพ์โฆษณา ๒๔/๑๑/๒๕๐๘

ศาสตราจารย์ ดร. มวลัย หุระนันท์

มหาวิทยาลัย

สำนัก อุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

160153

SWU:CL

3 1011 10242587 3

อ 895.914 ม12อ 2508
มกฏเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสม
มุตตรกรุ = Uttarakuru /
SWU 31011102425873

ห้องขอร สุขพานิช

